

ת"פ 54731/08/16 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד רוני מלי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 54731-08-16 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
נ' מלי

לפני כבוד הנשיא אביחי דורון
בעניין: פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

המאשימה

נגד

רוני מלי

הנאשמים

גזר דין

הנאשמת הודתה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מכתב האישום עולה כי בעקבות דין ודברים בינה לבין אדם אחר, אשר לטענתה פגע בקטנועה, מנעה הנאשמת יציאה סדירה של רכבים בצומת בו נעמדה.

בעקבות מעשה זה פנה אליה שוטר אשר היה במקום בבקשה לפנות את הצומת, הנאשמת סירבה לבקשה בטענה כי היא מבקשת לקבל לידיה את פרטיו של הנהג הפוגע.

השוטר פנה לנאשמת מספר פעמים בדרישה לפינוי הצומת, הנאשמת התקרבה בגופה לנהג האחר שאז נעמד השוטר בין השניים והפריד בגופו. בסמוך לכך הניפה הנאשמת את קסדת האופנוע ותקפה את השוטר בכך שהלמה בגופו וכן בראשו באמצעות הקסדה.

בטרם הרשעה הועבר עניינה של הנאשמת לשירות המבחן, על מנת שיבחן את שאלת הרשעתה.

טיעוני המאשימה לעונש

ב"כ המאשימה עמדה על חומרת העבירה בה הודתה הנאשמת, לטענתה העובדה כי המחוקק קבע עונש מינימום של מאסר בן חודש לעבירה של תקיפת שוטר מהווה אינדיקציה לחומרתה.

לדבריה, הנזק שעלול היה להיגרם מן הפגיעה בראשו של השוטר מחזקת את העובדה שמדובר במעשה חמור.

עוד הוסיפה כי המעשה פוגע בערכים המוגנים של שלמות גופו של האדם וכבודו האנושי, וחמור אף יותר כאשר מדובר

כאשר מדובר בשוטר, שאז מתווספות גם פגיעה בערכים המוגנים של שלטון החוק ויכולתן של רשויות האכיפה לבצע את מלאכתן בשמירה על הסדר הציבורי.

לעניין הבקשה להימנעות מהרשעה טענה ב"כ המאשימה כי הנאשמת אינה עומדת בכללים אשר נקבעו בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)), לדבריה שירות המבחן אינו מצביע על נזק קונקרטי ומעשי אשר יפגע בנאשמת באם תורשע.

חרף התסקיר החיובי שהוגש בעניינה של הנאשמת עולה מהתסקיר כי הנאשמת ממשיכה להחזיק בעמדה קורבנית באשר לנסיבות האירוע ומתקשה לסגל ולגייס אמפתיה כלפי השוטר.

בנסיבות אלה ביקשה ב"כ המאשימה שלא לאמץ את המלצות התסקיר ולהשאיר את ההרשעה על כנה תוך הטלת עונש של מאסר על תנאי ופיצוי לשוטר זאת בהתחשב במתחם הענישה הקובע כי בגין העבירה המיוחסת לנאשמת יוטל עונש שבין מאסר על תנאי למאסר בפועל.

המאשימה הגישה פסיקה לעיון בית המשפט.

טיעוני ההגנה לעונש

בטיעוניה התמקדה ב"כ הנאשמת בנסיבות העבירה, אשר לדידה הייתה ספונטנית וללא כל תכנון מוקדם. לדבריה, אין בטיעון זה כדי להקל ראש בחומרת המעשה אולם אין מדובר ברף הגבוה של חומרת העבירה. בעניין נסיבותיה האישיות של הנאשמת טענה כי במועד קרות האירוע התמודדה הנאשמת עם נסיבות מורכבות, אשר קיבלו ביטוי בתסקיר שירות המבחן.

התסקיר לדבריה, מלמד על שינוי משמעותי אותו עשתה הנאשמת, ומכאן מסקנה שמדובר במעשה חד פעמי על רצף של חיים נורמטיביים, שכן אין מדובר בבחורה אלימה והראיה לכך הוא העדר עבר הפלילי לנאשמת, וכן הזמן שחלף מקרות האירוע המצביע כי אין חריגים מיוחדים בחייה.

לדבריה, מתחם הענישה כולל בתוכו אפשרות של אי הרשעה, כאשר הנסיבות מצביעות על כך, לשם כך הפנתה לפסיקה.

ב"כ הנאשמת ביקשה לציין נסיבה מקילה בעניינה של הנאשמת והוא מעצרה הבלתי חוקי ע"י המשטרה לשם חקירתה וזאת חרף העובדה שהמשטרה לא קיבלה אישור מבית המשפט למעצרה.

לטענתה, בעברה של הנאשמת ניסיונות כושלים להתקבל במקומות עבודה מגוונים וזאת בשל ההליך הפלילי המתנהל נגדה- ומאחר והנאשמת אינה עובדת יהא זה קשה מבחינתה להצביע על נזק קונקרטי ממשי.

העובדה כי הנאשמת היא בחורה צעירה המבקשת להתקדם בחייה ולעסוק בתחומים טיפוליים, שירותים וחינוכיים אותם היא לומדת בימים אלה צריכה להביא את בית המשפט לבכר את האינטרס הציבורי בשיקומה ותרומתה לציבור על פני הרשעתה.

העידה לפני הנאשמת אשר הסבירה כי היא מבינה את חומרת מעשיה והביעה חרטה עמוקה על הדברים, לדבריה

נמצאת כיום בתהליך משמעותי של התמודדות עם מצבי לחץ ויכולת לוויסות התחושות.

לדבריה, עוגמת הנפש שנגרמה לה בעקבות הדברים והתסכול מקשים על ההתמודדות בחיי היום יום.

תסקיר שירות המבחן

תסקיר המבחן מסר פירוט נרחב אודות נסיבות חייה של הנאשמת ועל התהליכים המשמעותיים בהם נקטה בשנים האחרונות, לשינוי דפוסי התנהגות וחשיבה.

מן התסקיר עלה כי הנאשמת מבינה את הפסול במעשיה תוך שהיא מסבירה כי התנהלה באופן רגשי וללא הפעלת שיקול דעת- לצד אלו, התרשם שירות המבחן כי הנאשמת מתקשה להעמיק ולהתייחס לפוגענות שהפעילה כלפי השוטר ולאפשרות כי אחר נפגע ממעשיה.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בבחורה נורמטיבית, שומרת חוק וכי בבסיס ביצוע העבירה לא עומדות עמדות נוגדות חוק או התנגדות לגורמי אכיפת החוק. מן העבר האחד מדובר במי שמתקשה בוויסות קשייה הרגשיים, קושי בהתייחסות לפוגענות מצידה במהלך האירוע ויכולתה החלקית לגילוי אמפתיה כלפי הנפגע. מן העבר השני הדגיש שירות המבחן כי הנאשמת מבינה שהיא נדרשת לשאת בתוצאות התנהגותה האלימה, בעלת מוטיבציה לשינוי התנהגות ומחזיקה בעמדות השוללות שימוש ב אלימות- עוד צוינה העובדה כי יזמה בעצמה פנייה לטיפול בתחום קשייה והתנהלותה הבעייתית.

לדברי שירות המבחן, האפשרות להישנות התנהגות אלימה מצדה של הנאשמת הינה נמוכה.

לאור כל האמור לעיל, הדגיש שירות המבחן את התלבטותו בשאלת אי הרשעתה שכן לדבריו לא הוצג בפניו כל מסמך המעיד על נזק קונקרטי אפשרי במידה ותורשע בדין מחד גיסא, אולם מאידך מנה שירות המבחן את העובדה כי מדובר בעבירה ראשונה ויחידה, את היותה מתעתדת לעסוק בתחום הטיפול וכן להמשיך לימודיה הרשמיים תוך התרשמות שהנאשמת מודעת לקשייה ועוסקת בשינוי דפוסי, ובמכלול נתונים אלו התבקש בית המשפט לשקול בחיוב את אי הרשעתה.

לעניין הענישה, המליץ שירות המבחן על ענישה קונקרטית בדמות צו של"צ.

השתלשלות העניינים

תיק זה הגיע לפתחו של בית המשפט במסגרת תיקי המוקד הקבועים לפני. במשא ומתן שנערך בין הצדדים ולאחר שבית המשפט חווה דעתו בנוגע לאפשרויות הקיימות בתיק, הודיעו הצדדים כי הגיעו למתווה לפיו כתב האישום יתוקן, בנוסחו כפי שהוא היום.

לאור הסכמת הצדדים נשלחה הנאשמת לקבלת תסקיר שירות מבחן, לבחינת שאלת ההרשעה- כאשר המאשימה הודיעה כי תשוב להידברות לאחר קבלת תסקיר, אולם לאחר אותה הידברות עמדתה נותרה בעינה- להרשעתה של הנאשמת בדין.

עם קבלת תסקיר שירות המבחן, ולאחר שמיעת טיעוני המאשימה לעונש הציע בית המשפט בחינת אפשרות של הליך צדק מאחה- המאשימה בחנה את הדברים והשיבה כי לאור סירובו של המתלונן לקחת חלק בהליך זה, אין היא יכולה לקבל את הצעת בית המשפט- ומכאן הצורך בהכרעת בית המשפט בשאלת הרשעתה ועונשה של הנאשמת.

דין והכרעה

הערכים הנפגעים מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערך החברתי, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה הם אלו המרכיבים את מתחם העונש ההולם אותו קובע בית המשפט.

מעשיה של הנאשמת מלמדים בראש ובראשונה על פגיעה בשלטון החוק. אי ציות לשלטון החוק וערעור על כלליו מהווה הפרה בוטה של הסדר הציבורי באופן כללי, ובאופן פרטני השימוש באלימות כלפי אדם ובפרט כלפי נציגו של שלטון החוק פוגעת בראש ובראשונה בכבודו הבסיסי של האדם ובאנושיותו, כפי שטענה המאשימה.

החלטה בדבר אי הרשעתו של נאשם אפשרית בהתקיים התנאים שנקבעו בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337 (1997)): **"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים"** :

חומרתה של עבירת תקיפה השוטר קיבלה ביטוי נרחב בפסיקה ואף על ידי המחוקק, אשר קבע עונש מינימום לעבירה, ולא בכדי (ר' ע"פ 5214/13 מחמוד סירחאן נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (30.12.13)):

" אכן, יש להביע סלידה ושאת נפש ממעשי תקיפה המכוונים כלפי העוסקים במלאכת השמירה על בטחונו של הציבור ועל אכיפת החוק. "מעשי תקיפה ואיומים כלפי שוטרי משטרת ישראל, רק מפני שהם ממלאים את תפקידם כחוק, מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות" (עניין מוסא, שם). אינטרס הציבור מחייב אפוא ששוטרים יוכלו למלא את תפקידם ללא מורא ופחד (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' **מדינת ישראל (8.3.1988)). מדיניות של ענישה מכבידה ומרתיעה בגין עבירות אלימות נגד שוטרים משרתת אינטרס זה ועל כן היא ראויה (רע"פ 5940/06 גל נ' **מדינת ישראל** (18.12.2006); עניין מוסא, שם).**"

שירות המבחן מהווה גורם טיפולי ואבחוני מהמעלה הראשונה, ולהמלצותיו משקל נכבד בהחלטות בית המשפט. עם זאת אין המדובר בגורם הקובע, למרות המשקל הרב המיוחס לו, שכן משימה זו מוטלת על כתפיו של בית המשפט, בהתחשב כלל הנתונים המוצגים בפניו, שהמלצת שירות המבחן היא רק אחת מהם.

קריאה מדוקדקת של תסקיר שירות המבחן במקרה זה מעלה תהיות מסוימות לגבי המסקנה אליה הגיע בבקשתו לשקול אפשרות אי הרשעתה של הנאשמת וזאת גם בהתחשב במדדים החיוביים הקשורים באישיותה ובהלכות חייה של הנאשמת, כפי שנגלו לפניו.

התלבטות רבה ניכרת בין השורות בתסקיר שירות המבחן, אשר התקשה להביע עמדה חד משמעית בשאלת ההרשעה. אבהיר את עמדתי, מדובר בתסקיר חיובי בכל הנוגע לאורחות חייה החדשים של הנאשמת ובמסלול החיים בו נמצאת

כיום הנאשמת, למרות זאת לא ניתן לומר דברים דומים כשעסקין בהתייחסות הנאשמת לביצועה של העבירה, והבעת חוסר האמפטיה כלפי הקורבן.

כשמוסיפים לשיקול זה את מיהות המותקף, ובעיקר את מהות ההתקפה - הטחה של קסדת רוכבת אופנוע בגופו ובראשו של שוטר, דרושות נסיבות חריגות ונדירות על מנת להגיע למסקנה בדבר אי הרשעה, בין היתר בשל אי התקיימותו של התנאי והדרישה המופיעים כאמור בהלכת "כתב": **"פגיעה חמורה בשיקום הנאשם"**,... וודאי שקיים קושי ממשי לומר כי במקרה זה **"סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה"**, אף זה תבחין מאותה הלכה.

אני משוכנע שככל נאשמת, ודאי אשה נורמטיבית שזו לה מפגשה הראשון עם בית המשפט, נפגעת פגיעה בעלת מימד כזה או אחר מעצם הרשעתה. ואולם יש להבחין בין פגיעה באגו או בתדמית לבין הפגיעה בשיקום או באינטרס מובהק וכבד אחר של נאשמת פלונית. לא הוכח לפני (וגם לא לפני שירות המבחן) כי כל חייה המקצועיים של הנאשמת עתידים לספוג "פגיעה חמורה" מעצם הרשעתה גרידא, להבדיל מהפגיעה הפוטנציאלית - ערטילאית שנטענה במסגרת הטיעונים לעונש.

סופו של עניין כי יישומם של תנאים אלה מביא למסקנה שעניינה של המבקשת אינו נמנה על אותם מקרים חריגים המביאים את בית המשפט לקבוע כי ניתן להימנע מהרשעתה של הנאשמת.

נקודת המוצא היא כי משקבע בית המשפט כי נאשם ביצע מעשה עבירה, ירשיעו בדין, הרשעה היא דרך המלך -ומכאן, נוכח סוג העבירה אותה ביצעה הנאשמת איני רואה מקום לקבל את בקשתה להימנעות מאי הרשעה. לא מצאתי כי המקרה דנן הוא המקרה בו נסוג האינטרס הציבורי מפני האינטרס השיקומי של הנאשמת, במקרה דנן קיימת הצדקה להרשעתה של הנאשמת על אף שמדובר בבחורה נורמטיבית.

כולי תקווה שביום מן הימים כאשר תידרש לכך הנאשמת לא תעמוד בפני דלתות חסומות והרשעה זו לא תעמוד בפניה להגשמת עתידה המקצועי. בית המשפט אינו יכול להסתפק ב"תרחיש תיאורטי" וההלכה היא כי יש להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי הצפוי לנאשמת כתוצאה מהרשעה (**רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל** (04.03.13))

לא עלה בידה של הנאשמת להראות קיומו של נזק מעין זה ומכאן, שהבקשה לאי הרשעה נדחית ולצד זאת אני מוצא לנכון בהתחשב בנסיבות שפורטו לעיל להקל עם הנאשמת במסגרת העונש שיוטל עליה.

הכרעת דין

לפיכך אני מרשיע את הנאשמת בעבירה של תקיפת שוטר - לפי סעיף 273 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

לאור הרשעתה והנימוקים המפורטים לעיל אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך חמישה חודשים ואולם הנאשמת לא תרצה עונש זה אלא אם תעבור את העבירה בה הורשעה לפני וזאת בתוך שנתיים מהיום.
2. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלונן שפרטיו יועברו למזכירות בית המשפט באמצעות המאשימה - הפיצוי ישולם עד ליום 01.4.18.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ה' שבט תשע"ח, 21 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.